

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT

TIDSSKRIFT
FOR FRIMERKESAMLERE
UTGITT AV NORSK FILATELISTFORBUND

REDAKTØR: JARLE O. STENSDAL

Redaksjonens adresse:

Postboks 46 — Høvik

NR. 10

OKTOBER 1947

6. ÅRG.

Strøtanker efter en Udstilling.

Av arkitekt J. Schmidt-Andersen, M. A. A.

Vi har anmodet den kjente danske filatelist, arkitekt M.A.A. *J. Schmidt-Andersen*, som var formann for utstillingskomiteen for den «Nordiske Frimærkeudstilling 1947» som ble avholdt i København i august, om å framsette sine tanker om betydningen av frimerkeutstillinger og om samlernes arbeid for å delta i disse.

I 1945 skrev arkitekt J. Schmidt-Andersen en liten bok om «Samler-Kultur», og han begynner denne slik:

«Grundlaget for vor Hobby — Frimærkene — har vi delvis faaet i Arv, gemt eller glemt, af tidligere Generationer, dels faaet gennem det stadigt tilkommende, nye Materiale. Glæden over Arven giver os Forpligtelser overfor Fremtiden. Vi maa tænke paa de mange, der skal komme efter os, der skal glæde sig over vore Mærker og arbejde videre med dem og vore Resultater. Dette bør vi huske, naar vi beskæftiger os med vore egne eller andres Mærker og derfor *behandle dem varmsomt, saa de bevares uskadede for kommende Samlere*».

I boken behandles frimerkenes rette behandling, oppbevaring og oppsetning. For oppsetningen gis estetiske hovedregler, illustrert med eksempler fra forfatterens samlinger. Vi anbefaler *alle* samlere å kjøpe denne boken, som gir nye syns-

punkter og impulser. Den koster bare en krone. Det som arkitekt J. Schmidt-Andersen skriver nedenfor knytter seg sterkt til bokens betraktninger.

Red.

*

Afholdelse af Frimærkeudstillinger er en af Vejene til Udbredelse af filatelistiske Kundskaber og Kultur. En Udstilling skal virke ansporende og opdragende ved at vise Samlerne de paa det paa-gældene Tidspunkt opnaaede Resultater, Samlermaader og -Ideer, og den skal udadtil give Udtryk for Filateliens Betydning.

Ved at studere en Udstilling udvides en Samlers Horisont, og det vil være forkert at antage — hvad ofte høres — at Synet af større og bedre Samlinger skulde tage Modet fra den jævne Samler. Hvis han virkelig er «Samler» lader han sig ikke gaa paa; maaske forlader han Udstillingen lidt utilfredt med sig selv, og det er kun godt.

Ved at deltage som Udstiller i ædel Kappelstrid med andre Samlere, faar Udstillingen selvfølgelig langt større Betydning for den paagældende, idet der muliggøres en direkte Sammenligning mellem f. Eks. hans egen og andres Maade at op-sætte og anskueliggøre Samlingen paa.

J. Schmidt-Andersen.

Gennem Udstillingerne tvinges Samlerne til at vise deres *filatelistiske Resultater*, og hvorledes dette skal gøres smukkest og rigtigst er værd mange Overvejelser, hvor Synspunkterne med Hensyn til Detailler kan være forskellige, men hvor Maalet er Viden og Skønhed i Forening.

Nogle vil maaske sige, at det at samle paa Frimærker overhovedet ikke har noget med Deltagelse i Udstillinger at gøre; dette er jo kun Stræb og Forfængelighed. Hertil maa svares, at enhver der mener at være Filatelist maa vide, at Filatelien — ligesom Videnskaben — bygger paa Resultater, skabt gennem manges Arbejde og disse Resultater maa frem og være tilgængelige for alle, saa flere kan arbejde videre dermed. Hemmelighedskræmmeri er et Kendetegn for en daarlig Samler, og at samle i Skuffer og Skabe, uden at deltage i andre i Materialets Betydning, er ikke Filateli — det er bare «Samleri».

Vort Materiale er ikke for stort, det maa frem og bearbejdes, det maa gøres levende.

Det første Skridt er en systematisk Opsætning paa en saadan Maade, at Oplysninger kan vedføjtes, saa man til enhver Tid har Overblik over Resultat og Mangler.

Vejen herfra til Udstillingssamlingen kan være lang, naar Emnet ikke paa Forhaand kan lægges fast m.H.t. Begrænsning, som f. Eks. ved *Katalogsamlinger*. Disse har deres store Betydning, selv i den enkleste Form derigennem, at de paa faa Albumsider giver et Tværsnit af det paagældende Lands Frimærkehistorie; men de stiller store Krav til Mærkernes Kvalitet og Opsætning.

Langt vanskeligere er Opsætningen af en *Specialsamling*, da der her som Regel ikke kan lægges nogen fast Begrænsningslinie, i alle Tilfælde ikke for den lidenskabelige Samler, og *Studiesamlingen* der er uden kendt Begrænsning.

Maalet for en Arbejdssamling, d.v.s. en Samling under Opbygning er altsaa Overblik og System. Naar den skal ændres til en *Demonstrationssamling*, f. Eks. egnet til Udstilling, maa den samtidig give det smukkeste mulige Helhedsbillede.

I dette Billede, der saavel gælder det enkelte Blad som Samlingen som Helhed, skal det være Materialet — f. Eks. Frimærkerne — der skal være det centrale, og Arrangement, Udstyr og nødvendige *Oplysninger skal paa en harmonisk Maade danne en rolig Baggrund*. Dette er direkte logisk idet Iagttagers Blik fanges af det smukke Materiale — og mange nøjes med at se paa det — mens mere interesserede søger tættere til Bladet og begynder at gaa i Detailler og studere Oplysningerne.

Mængden og Fyldigheden af disse bestemmes af Samlingens Art, og skal i den knappest Form anskueliggøre Samlerens personlige Viden og Resultater og paa en diskret Maade fremhæve det særligt bemærkelsesværdige.

En Afskrift efter et Katalog er upersonligt, men kan selvfølgelig ikke helt undgaas. Hvis Materialet er stort og ikke ualmindeligt, f. Eks. ved *Katalogsamlinger*, vil en alt for detailleret Beskrivelse kun blive læst af faa, eller maaske slet ikke. Noget andet hvor det drejer sig om Special- eller *Studiesamlinger*. Her maa man forudsætte en mere indgaaende Interessse fra Iagttagers Side og her maa de filatelistiske Resultater markeres. Man maa kunne se hvad Samleren har tænkt

sig og forstaa hans filatelistiske Sprog. Dette kan f. Eks. gøres ved at indskyde særlige Albumsblade med Forklaringer for hver Udgave, hvorved de normale Blade kan aflastes for de ofte meget lange Beskrivelser.

Angivelsen af de særlig betydningsfulde Detailler kan ske ved diskrete Pile, der lodret og vandret ud for Mærket angiver Stedet hvor «det» er at finde; men disse Anvisninger maa kun finde Sted, hvor Detaillen har en *virkelig filatelistisk Betydning*. De særlige Typer, Retoucher o. lign. kan f. Eks. vises i stor fotografisk Forstørrelser paa de forklarende Blade.

Hvor det drejer sig om meget indviklede filatelistiske Studier, kan det være nødvendigt at lade Forklaringer med Type-

tegninger o. lign. være det fremherskende og lade Materialet gaa ind som en Detaille — Beviset. En saadan Studieopsætning gav Mr. F. T. K. Carøe paa Udstillingen paa Charlottenborg med sine 2 Rigsbankskilling et meget smuk og elegant løst Eksempel paa.

I ovennævnte Betragtninger angaaende Opsætning har jeg ikke taget Hensyn til de saakaldte Motivsamlinger og lign., hvor Beskrivelsen ofte maa spille en betydende Rolle.

Ogsaa uden Tanke paa Deltagelse i Udstilling vil Samlerne have stort Udbytte af at arbejde med Begrebet Opsætning, og opnaar han intet andet, saa gør han et filatelistisk Arbejde der giver hans Samling en større Betydning og Værdi.

Spania: 2 reales blå, fargefeiltrykk, 1851.

Av H. R. Holmes, R. P. S. L.

Redaktør av «The London Philatelist».

Blant de mange feil og varianter som fryder en filatelists hjerte, er kanskje de frimerker mest interessante som er blitt trykt i en feil farge. For boktrykkets vedkommende kan dette skje ved å sette inn en klisje av én verdi i platen til en annen verdi, og litografisk skjer det ved å overføre et feil avtrykk av ett eller flere merker til trykksteinen. Et tredje og meget sjeldnere tilfelle av slike fargefeiltrykk forekommer ved graverte merker når der benyttes en feil overføringsrulle ved fabrikasjonen av platen eller ved eventuelle seinere rettelser.

Før jeg derfor går videre i omtalen av det sjeldne spanske fargefeiltrykk, kan det kanskje være av interesse å gi noen eksempler på fargefeiltrykk som har forekommet blant frimerkene fra andre land, alt etter de forskjellige trykkmetoder som er benyttet.

Det mest kjente feiltrykk etter boktrykkmetoden er vel de berømte «wood-blocks», Kap det gode Håp, fra 1861. Mens man holdt på med platene til de 2 verdier, ble i dette tilfelle en klisje av 4 d plasert i 1 d blokken, samtidig som en 1 d klisje kom i den tilsvarende 4 d blokk. Dette resulterte i de sjeldne feiltrykk: 1 d blå i stedet for rød, og 4 d rød i stedet for

blå. Andre liknende feil er: Frankrike 1872, 15 c brun på rosa papir (fargen for 10 c) i stedet for gulbrun, og Tyrkia 1876, 25 piaster rosa og blå (fargen for 5 piaster) i stedet for fiolett og rosa.

Det beste eksempel på feiltrykk etter den litografiske metode kommer fra Peru, 1858 utgaven. Sannsynligvis har den arbeider, som holdt på med steinen for 1 peseta-merket, overført avtrykket av en 5-strip $\frac{1}{2}$ peseta til samme trykkstein, med det resultat at de ferdige ark 1 peseta-merker inneholder 5 stykker $\frac{1}{2}$ peseta i rosa/rød istedet for de riktige farger som er oransje/gul. Britisk Borneo har også en slik feil i 1886/87 utgaven, hvor trykksteinen for 4c merket også inneholder avtrykk av et 1c merke som derved framkommer i blå farge istedet for i oransje.

Ståltrykket gir et moderne eksempel på slike feil, og pussig nok er det det amerikanske Bureau of Engraving and Printing, Washington, kanskje det mest moderne frimerketrykkeri i verden, som har beriket den filatelistiske verden med et moderne fargefeiltrykk. Da man undersøkte en av platene for 2c merket, utgave 1917, fant man at 3 avtrykk var for svake. Disse ble fjernet og erstattet med nye. Imidlertid fikk mannen som var

beskjeftiget med dette, 5c rullen og overførte avtrykket fra denne på de tomme plasser uten å være oppmerksom på feiltakelsen. Feilen ble ikke oppdaget før de ferdige ark skulle selges til offentligheten.

* * *

1851 utgaven fra Spania ble utført i boktrykk ved statens trykkeri i Madrid. Moderklisjeen ble gravert av sr. Bartolomeo Coromina og omfattet 6 verdier. Alle verdier kom i ark à 170 merker (10 horisontale rader med 17 merker i hver). Da trykkplatene skulle lages, kom en av klisjeene for 2 reales ved en feiltakelse inn i platen for 6 reales. Platene gikk til trykkeriet, og arkene ble framstillet uten at feilen ble oppdaget. Feiltrykket forekommer som 13. merke i 3. rad, altså nr. 47 i arket. Dette merke var ukjent for filatelistene helt til 1868 da det første eksemplar ble oppdaget. Dette ble ikke anerkjent som en ekte variant på mange år, da mange ledende filatelister trodde det var et prøvetrykk, mens andre mente at det rett og slett var et falskneri. De skeptiske ble først helt overbevist da det ble anledning til å undersøke et 2 reales blå som var sammenhengende med et 6 reales blå, og dette sjeldne par kom fram da Ferrarisamlingen ble spredd for alle vinde. 2 reales blå har nå tatt sin selvfølgelige plass som et av verdens mest sjeldne merker.

Første gang vi hører tale om 2 reales blå i den filatelistiske presse, er i Stamp Collector's Magazine for 1. februar 1868 i følgende brev:

«I min samling har jeg et 2 reales merke fra Spania, 1851 utgaven, i blå farge, nøyaktig i samme farge som 6 reales av samme utgave. Det er annullert med det ordinære poststempel, og jeg har fått det direkte fra Spania sammen med en rekke andre merker. Dette er for meg bevis for at det ikke har vært utsatt for noen kjemisk påvirkning. Jeg finner ikke denne farge, som er så forskjellig fra det ordinære røde merke, nevnt i noen katalog som jeg har adgang til, selv ikke i Berger-Levraults franske utgave. Tør jeg spørre om De eller noen av Deres lesere kan gi meg nærmere opplysninger om dette merke?»

Deres ærbødige
En elsker av rariteter.

Brevskriveren, som gjemte seg under signaturen «En elsker av rariteter», var Alfred Smith, en av de første frimerkehandlere i Bath og utgiver av Stamp Collector's Magazine. Han fikk ikke noe svar på sin forespørsel, og etter å ha beholdt merket en tid tilbød han det til W. A. S. Westoby i brev av 2. okt. 1868 hvor han skriver:

«Vi har en meget sjelden raritet som vi tror er enestående: 2 reales Spania 1851, blå — et fint avstemplet eksemplar. Det er det samme merke som ble omtalt av «En elsker av rariteter» på side 29 i S.C.M. for 1. februar i år. Merket har vært i vår besiddelse i noen tid, og det er første gang vi tilbyr det til noen. Hvis De ønsker å motta det, så er vår pris 5 guineas, og vi tror at dette er en meget rimelig pris for slik en nyhet.» Westoby kjøpte merket, og da Alfred Smith oversendte det, skrev han den 5. okt. 1868: «Vedlagt følger 2 reales Spania 1851. Hvis det ikke er verdt 5 guineas så er det ikke verdt noe. Vi tror det er unikt, for vi har aldri hverken sett eller hørt noe om det fra annet hold. Vi har tatt det ut av vår private samling under stor tvil.»

I en katalog fra 1878 over frimerker fra Spania og kolonier, redigert av The Philatelic Society, London, omtales merket i en note: «Der eksisterer en sjelden variant av 2 reales trykt i blått ved en feiltakelse (Coll. W.).» En tid seinere solgte Westoby merket til Ferrari, og det lå gjemt i hans samlinger i 40 år. Det er ikke nødvendig å referere annet enn i rent forbigående den strid som førtes i Philatelic Record i året 1882 om merkets ekthet eller om Hugo Grieberts forsøk på å få det avvist i 1919. Det er nok å si at da Hugo Griebert noen år seinere fikk anledning til å undersøke merket, forandret han standpunkt og aksepterte merket som et ekte fargefeiltrykk.

Det annet kjente eksemplar ble ervervet av T. K. Tapling og gikk ved hans død over til Britisk Museum sammen med den øvrige del av hans samling. Dette merke er et vakkert ustemplet eksemplar, men det foreligger ingen opptegnelse om hvor Tapling fikk tak i det.

I 1899 ble det tredje eksemplar oppdaget, og dette fund hadde en morsom forhistorie. Don Francisco Mifaut hadde en sterkt stemplet 14-blokk 6 reales blå som han ønsket å selge. Han tilbød den

først til Sr. M. Galvez, men hans medhjelper som fikk se blokken, synes prisen, 20 pesetas pr. merke, var for meget for en så stygt stemplet blokk. Don Mifaut viste den deretter til en annen handler, Sr. Antonio Vives, som kjøpte den. Det lå på hans lager en stund, men da samlerne på den tid ikke interesserte seg for så store blokker, ble en ung dame som var ansatt i hans forretning, satt til å klippe blokken opp i enkeltmerker. Da hun kom til det siste vertikale par, oppdaget hun at det ene merke hadde teksten «*Dos reales*» og viste dette til Sr. Vives. Han framviste paret på Paris-utstillingen i 1900 og solgte det straks etter til Ferrari som allerede hadde kjøpt enkeltmerket av Westoby.

På det 8. Ferrarisalg i Paris, den 9. nov. 1923, ble Westoby-merket solgt for omkring £ 1 375 til Hugo Griebert som igjen kjøpte det på vegne av Arthur Hind. Det kom fram igjen i 1935 da Hinds samlinger ble solgt i London og ble denne gang ervervet av M. Bonastre for £ 950. Bonastre er fremdeles i besittelse av merket.

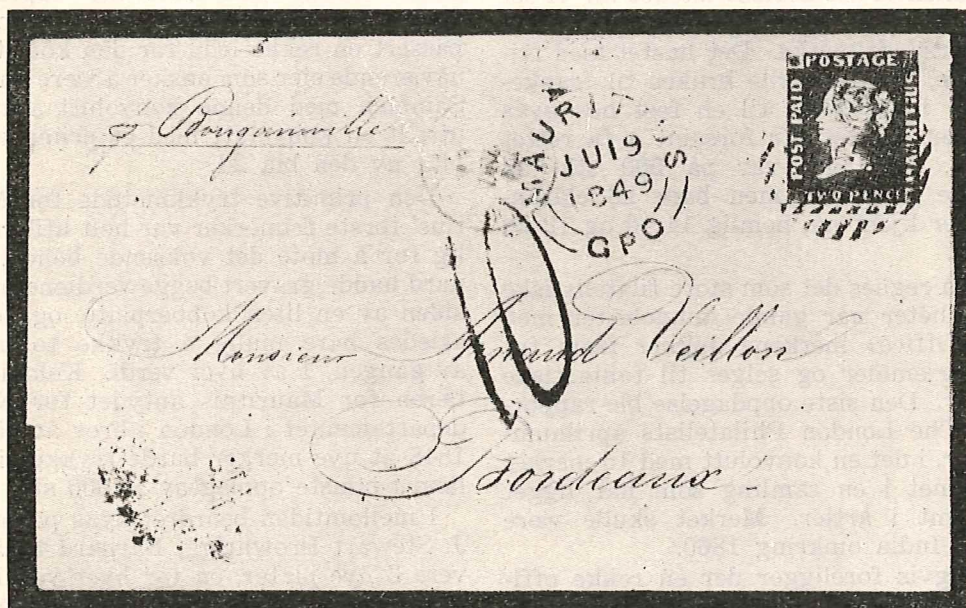
Parret, 2 reales sammenhengende med 6 reales, ble solgt på den 5. Ferrariauksjon den 15. nov. 1922. Også dette merke ble ervervet av Arthur Hind gjennom Hugo Griebert for omkring £ 2 390. 13 år senere ble det igjen utbudt til salgs og gikk nå til dr. J. Ramberg for £ 2 200.

H. R. Holmes.

De første merker fra Maurítius.

Av Arnold M. Strange

i «The West-End Philatelist».

I året 1505 oppdaget den portugisiske sjøfarer Mascarenhas en øy i det indiske osean og kalte den for Ilha do Cerne. Denne begivenhet forårsaket ikke stort oppstyr på den tid, og Mascarenhas var visst selv ikke meget imponert over øyas ca. 2 000 kvadratkilometer, fjellrike natur av

vulkansk opprinnelse. Det ble i alle fall ikke gjort noe forsøk på en kolonisasjon.

Først i det 16. århundrede grunnla hollenderne, som nå var blitt en sjøfarende stormakt, en koloni på øya og omdøpte den til Mauritius. Men den er også kjent under navnet Ile de France fra 1715 av

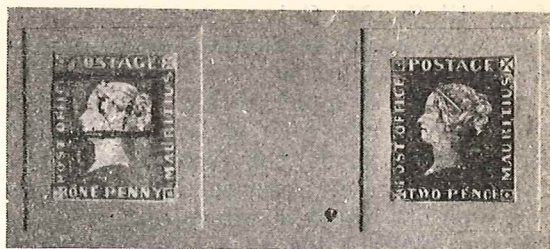
idet hollenderne dro sin veg omkring 1710, hvorefter franskmennene besatte den i 1715 og benyttet den som en base for sitt ostindiske kompani. Franskmennene utnyttet øyas muligheter, og dens politiske og sosiale historie kan sies å begynne på denne tid. Der oppsto en stor sukkerindustri, og Ile de France hadde sikkert gått en større framtid i møte, hvis ikke franskmennene samtidig hadde benyttet øya som base for sine angrep på den engelske skipsfart i disse farvann. England var nødt til å søke å nøytralisere denne fare og erobret øya i 1810. Ved freden i Paris forble øya engelsk og engelskmennene gjenopptok navnet Mauritius på sin nye besittelse. Men selv i våre dager kan en spore mange reminisenser fra den tid øya sto under fransk styre.

Mauritius har aldri vært noe særlig berørt av de store verdenshistoriske begivenheter, og dens navn ville neppe vært kjent av mange hvis det ikke var for det ry dens første frimerker har fått. Ordet Mauritius framtrykker i enhver filatelists bevissthet visjoner om en halvblind gravør, hvis sviktende hukommelse forårsaket graveringsfeilen «Post Office» istedet for «Post Paid» da han skulle gravere platen til øyas første frimerke. Det hastet med frimerkene, for de skulle brukes til frankering av innbydelser til en fest hos øyas guvernør, og det var forseint å få rettet teksten. Opplaget var på 500 stk. av verdiene 1 og 2d, men bare 26 eksemplarer er kjent nå, nemlig 14 1d og 12 2d merker.

Og nå regnes det som store filatelistiske begivenheter når gamle konvolutter med «Post Office» merkene dukker fram fra gamle gjemmer og selges til fantastiske summer. Den siste oppdagelse ble rapportert i The London Philatelists aprilnummer i år, i det en konvolutt med 1d merket ble funnet i en samling som har ligget bortgjemt i årtier. Merket skulle være kjøpt i India omkring 1860.

Heldigvis foreligger der en rekke offisielle dokumenter som gjør det mulig tilnærmedesvis å rekonstruere de viktigste begivenheter som ledet til utgivelsen av disse berømte merker.

Det er ikke kjent når arbeidet med merkene ble påbegynt, men det var en direkte følge av en bestemmelse i 1846 om omorganisering av postvesenet på Mauritius. Likeledes er gravøren, Barnards, originale

offerte av 12. nov. 1846 i behold. Den omfatter bl. a. £ 10 for gravering og £ 20 for 20 postmannsmerker samt diverse beløp for nye håndstempler etc.

De nye frimerker ble første gang offisielt nevnt i et brev av 20. september 1847 hvor det oppgis at merkene nå er ferdige og klar for distribusjon. Dette skjedde så den 21. sept. 100 års jubileet er blitt og blir behørig feiret i år bl. a. med en minneserie. På utstillingen i New York hadde disse severdigheter en hedersplass. 2 prima eksemplarer har også vært utstilt i England i år sammen med en konvolutt med 2 stk. 1d merker, og denne konvolutt oppgis i utstillingskatalogen å være «det mest sjeldne filatelistika i verden». Denne konvolutt ble opprinnelig kjøpt i en indisk basar for £ 50 og har passert en rekke ledd før den kom til den nåværende eier som ønsker å være anonym. Sammen med denne konvolutt var også utstilt en konvolutt med et prima eksemplar av den blå 2d.

Den primitive trykkmetode for Mauritius' første frimerker var helt utilstrekkelig for å møte det voksende behov. Barnard hadde gravert begge verdiene på baksiden av en liten kobberplate, og det var således bare mulig å trykke to merker av gangen, 1 av hver verdi. Kolonisekretæren for Mauritius antydte for Kolonidepartementet i London i brev av 15. jan. 1848 at nye merker burde trykkes i England i minste opplag av 10 000 stk.

I mellomtiden beordret øyas postmester, J. Stewart Brownrigg, Barnard til å gravere 2 nye plater, en for hver verdi, med 12 merker i 4 rader a 3 merker på hver plate. Og man mente å kunne trykke fra 1 00 til 1 500 merker i timen med disse nye plater.

Det ble ikke gjort større forandringer i merkebilledet, annet enn at det fatale «Post Office» ble ombyttet med «Post Paid». Men utførelsen av disse plater lå kvalitetsmessig langt under den tidligere

plates, og dette skulle i første rekke skyldes at Barnards syn begynte å svikte. Spesielt mangler dronningens portrett den verdighet som utmerker «Post Office»-utgaven.

Skjønt den første offiselle meddelelse om de nye merker ikke foreligger før den 3. august 1848, er det ikke tvil om at merkene ble solgt til publikum før denne dag. Platene var allerede ferdige i mai måned, men det har ikke vært mulig å finne nærmere opptegnelser om den første salgsdag.

Disse 2 plater var så å si i uavbrutt bruk gjennom de neste 10 år, og de ble med tiden temmelig slitt. Det har vært gjort mange forsøk på å dele denne slitasjeperiode opp i bestemte faser, men man har ikke kunnet komme nærmere enn til å dele den opp i følgende 5 epoker: Tidligste, tidlig, mellomtiden, slitt og seineste periode. Disse perioder er det viktig å klassifisere fra et filatelistisk synspunkt, for jo tidligere trykning jo større verdi har merket. Men klassifikasjonen etter denne metode vanskeliggjøres i høy grad av det faktum at slitasjen ikke var jevn utover hele platen, så merker fra samme ark kan synes å være fra forskjellige trykningsperioder.

Da alle merker på platene ble gravert for hånd, er ikke merkene nøyaktig like. Den mest kjente variant er merke nr. 7 i arket for 2d, hvor c i pence er lukket nesten som en o, idet graverstiklen her har glidd. En liknende variant finnes i merke nr. 4, men den skyldes slitasje.

Gjennom en lang trykningsperiode ble det også anvendt forskjellige sorter papir, fra tykt til tynt gulaktig papir, samt hvitt, blåaktig og gråaktig papir. Trykkfargen varierer også noe.

Det er antatt at platene ikke viste særlige tegn på slitasje gjennom de første 5 år, men i 1858 skriver postmesteren til kolonisekretæren at 2d platen nå er så slitt at den enten må repareres eller fornyes, og han antyder også at herr Sherwin skulle kunne gjøre dette. Denne herre forlangte £ 7 for å grave opp platen og fikk jobben. Men her er det en brist i de historiske data. Det er kjent at Sherwin returnerte platen den 2. sept. 1858 uten å ha fullført arbeidet, idet han unnskylte seg med at han hadde for mye å gjøre. Det er likeledes på det rene at oppgraveringen ble fullført, men der foreligger

ingen opptegnelse om hvem som gjorde dette.

Frimerker etter den oppgraverte platen ble solgt fra oktober 1859, men de hadde bare en salgsperiode på ca. 2 måneder, så merker fra denne periode — spesielt ubrukt — hører til de aller sjeldneste.

Det er også på det rene at herr Lapirot var blitt rådspurt angående reparasjon av platen. Han mente at en reparasjon var praktisk talt ugjørilig, men foreslo å lage en ny for £ 10. Lapirot ble overdratt arbeidet for denne pris. Det tok ham 5 måneder å fullføre platen, og 5 00 merker ble øyeblikkelig trykt med den nye plate, for beholdningen av 2d merket var blitt temmelig liten. Dette nye opplag ble sendt ut i mars 1859, men møtte sterk kritikk og motstand fra publikums side. Graveringen var meget slurvet og stykt utført, og dronningens bilde var mere en karrikatur enn et portrett.

Lapirots plate var øyensynlig laget av et meget bløtt metall, for den viser slitasje allerede i de første år, og en kan tydelig identifisere 3 atskilte perioder i dens korte brukstid.

Den siste av disse «primitive» utgaver kom i desember 1859 og var utført av en herr Dardenne, etter den litografiske metode. Det var svært få opplysninger tilgjengelig om denne utgave, som skulle fylle tomrommet til de nye merker fra De la Rue & Son i London kom. Man trodde først at 3 000 1d og 4 000 2d skulle rekke ut, men det foreligger en rekvisisjon fra postmesteren, datert 3. desember 1859, med bestilling på 25 000 1d og 50 000 2d merker, så det later til at det første overslag var rent for lite.

Og så kommer endelig de første «Britannia» merker fra England og de «primitive» utgaver fra Mauritius går over i posthistorien og i den filatelistiske historie, hvor de alltid vil ha en av de mest framskutte plasser.

Ved forespørsler

til tidsskriftet må svar-
porto vedlegges.

Troms Filatelistklubb

20 år

Når en er ung er 20 år et langt tidsrum å se fram til, men når disse årene er tilbaketil så er man forundret over hvor fort de er gått. Slik er det i alminnelighet og slik føler vi det, vi som har fulgt klubben alle disse årene.

Ofte har jeg tenkt på hvor synn det er at ikke klubben kunne ha vært stiftet lenge, lenge før, så ville sikkert massevis av gode merker blitt tatt vare på, og ikke bare det, de vilde også ha fått den riktige behandling og muligens har da en hel del fra gamle arkiver kunnet blitt salgsvare her nord.

Imidlertid kom da mannen med initiativet. Det var postmesteren Einar B. Eriksen, som den gang var postekspeditør i Tromsø. Han hadde det rette grepet både på filatelien og festfilatelien. På en utmerket måte ledet han klubben de første 10 årene.

Klubben har hatt flere framragende filatelister, og jeg vil nevne konservator T. Soot Ryen's studie over Norske Helseaker der er utgitt på klubbens forlag. Så har Soot Ryen også utarbeidet katalog over Norske helseaker.

Videre A. Schytte Ødegård's studie av Knudsens første øremerkeutgave som han på utstillingen i København i år fikk bronsemedalje for.

Så har vi postmester E. B. Eriksen's store arbeid med Nord-Norges posthistorie i 300 år.

Klubben hadde tidlig føling med filatelister i Nord-Sverige, og da så Nordbotens Filatelistforening ble stiftet, ble der arrangert et møte på Grattangen turisthotell av medlemmer fra begge klubber. Der knyttes bånd som stadig er blitt sterkere.

Klubben har mange svenske medlemmer likesom også mange fra T. F. K. er medlemmer i Norrbottens filatelistforening. Det hente flere ganger før krigen at medlemmer dro til filatelistmøte i Luleå og at vi hadde gjester fra den svenske klubb. Seinest var redaktør Moberg, Luleå, gjest på et av våre møter i høst. Til vår

20 års fest håper vi å få flere gjester fra andre siden av Kjølen.

Noen av landets framste filatelister har beæret klubben med sitt medlemskap og det er vi glad for.

Klubbens bibliotek sies å være etter forholdene både stort og godt. Det har plass i sentralbiblioteket for Nord-Norges lokaler i Tromsø.

Der er av publikasjoner bl. a. gitt ut en 10 og en 15 års beretning.

Klubben hadde påtenkt en utstilling til jubileet, men av flere grunner besluttet en å utsette den til 25 års jubileet.

Så takker vi for godt følge i disse 20 år og ønsker fortsatt følgeskap til gjensidig hygge i filatelien.

Erling Bangsund.

Meddelelser fra FORBUNDET

Til forbundsklubbene:

På styremøte i Oslo den 29. august d. å. ble besluttet å oppsi herr Trond Bjerkaas som forretningsfører for Norsk Filatelistisk Tidsskrift.

Som ny forretningsfører er seinere ansatt kjøpmann F. C. Svendsen jr., Sportdepotet, Bergen, som også fungerer som Norsk Filatelistforbunds sekretær og forretningsfører.

Forbundsklubbene kasserere og sekretærer bes bemerke at meddelelser om nytegninger, stopp av tidsskriftet, adresseforandringer, bestillinger av særtrykk etc. sendes direkte til tidsskriftets nye forretningsfører.

Alle innbetalinger skjer til Forbundets postgirokonto nr. 69268 eller bankgiro-konto nr. 271785-91 Bergens Sparebank.

Bergen, den 10. oktober 1947
NORSK FILATELISTFORBUND
F. Walter-Johannessen.
President.

F. C. Svendsen jr.
Sekretær.

Catalogue of The Postage Stamps of Norway

A Translation of „Norgeskatalogen“,
issued by Oslo Filatelistklubb 1947,

by R. Ring-Jarlov,

J. R. P. S. L.

Published by
Norsk Filatelistisk Tidsskrift

FOREWORD

Catalogue of the Stamps of Norway — Norgeskatalogen — is now issued for the first time in English. — This 10th edition (1947) is translated by the well known English philatelist and Norway collector Mr. R. King Farlow. We beg to convey our warm gratitude to Mr. King Farlow for the excellent work he has performed.

Simultaneously we beg to thank the editor of Norsk Filatelistisk Tidsskrift, Mr. Jarle O. Stensdal, for his initiative in this matter.

The former editions of the catalogue were issued in 1929, 1933, 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944 and 1945. The 1933 edition was issued by Norsk Filatelistforbund, the remaining editions by Oslo Filatelistklubb. In the course of these years the catalogue has been considerably enlarged and improved.

The prices are stipulated in Norwegian currency. As a guidance the rates of exchange to-day are as follows:

Norw. kr. 20.00 equivalent to 1 £ Sterling.
» » 5.00 » » 1 U. S. \$.

The catalogue committee for the latest three editions has consisted of:

Arnstein Berntsen, Johs. Jellestad, E. Florelius,
Helge Reff and Dan Thune-Larsen.

We hope that the catalogue will reach many collectors of Norwegian stamps in English speaking countries, and we hope it will meet an old desideratum.

Oslo, October 1947.

OSLO FILATELISTKLUBB

Arnstein Berntsen.
President.

Bjarne Grøntvedt.
Vice President.

Tor Joh. M. Holtan.
Hon. Sec.

Read the Introduction carefully —
it will make the Catalogue easier
to use.

INTRODUCTION

Symbols and System.

Arabic figure in heavy before stamp (179)	The stamp's primary number.
Roman figures in heavy type (IV)	Plates, printing periods.
Roman figures in ordinary type (IV)	Watermark types.
Capitals in heavy type (A)	Denote sheets.
Capitals in ordinary type (A)	Paper suppliers.
Single lower-case letters (a)	Colour groups.
Lower-case letters followed by «p» (ap)	Paper variations.
Lower-case letters followed by «h» (ah)	Booklet-stamp perforations.

A date of issue is given for every stamp. A single date means either the first known postmark, the date of emission or the date of delivery to the Stamp Control.

«Effective issue» means the net issue sold, excluding stamps surcharged as provisionals or remainders subsequently burned.

The better known varieties (perforations, plate-flaws, re-entries, postmarks, forgeries, etc.) have been included, but the majority are shown only in small type, without prices. Additional information regarding varieties can be found in the specialist literature on the subject, such as «*Norges Frimærker 1855-1924*» by Justus Anderssen and Henrik Dethloff, «*Norway Stamp Catalogue 1929*» by Henrik Opheim junr., «*Centraltrykkeriets Utgaver 1893/94 and 1894/95*» by Gottfried Caspersen, as well as in articles in «*Nordisk Filatelistisk Tidsskrift*» and «*Norsk Filatelistisk Tidsskrift*».

Printing.

All Norwegian stamps have been printed in Norway save for the 1856 issue, which was produced in Sweden, nos. 331—338, produced in England, and no. 349, produced in Canada. Typography, lithography, copper-printing, offset-printing and photogravure have all been used. The manner in which the plates were produced is shown for each issue. The methods used for producing the plates for the 1863/66 issue and for most of the issues from 1872 to 1893 were such that there can be a whole series of different types, as many as 200 in a double-sheet. Prin-

ting took place from 1, 2, 4 or 8 plates (of 100) simultaneously. In a few cases plates for 50 stamps were used. The stamps of Norway provide specialists with a particularly rich field of activity. So far relatively few of the plates of the older issues (before 1909) have been reconstructed. Notes on this point will be found in the catalogue itself, while details are given as to which of the stamps of these issues are as yet known to exist in complete sheets, either in private hands or in the Post Office. Many repairs and retouches are known, some of which are mentioned in the catalogue.

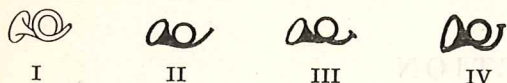
Paper and Watermarks.

The paper used for the stamps varies from thin, porous paper (as, for example, in the 1st Printing of 1877) to firm, thick paper (as, for instance, in the «Tourist Stamps, Issue II of 1939) and the good, hand-made paper of the earliest issues. There are six paper-manufacturers in Norway. Foreign mills supplied the paper for the 1856 issue (Tumba, Sweden) and part of the 1898/1908 issue (Hellbuth & Co., Germany), as well as for nos. 331/38 (English) and for no. 349 (Canadian).

The paper from any supplier is not always uniform. It can vary both in colour and thickness. For some of the issues such variations are listed with the designation ap, bp, etc.

Up to the year 1938 all Norwegian stamps had watermarks except those of the issues of 1856, 1863/66 & 1867/68, together with Nos. 85—87 & No. 176, which only have watermarks in the sheet

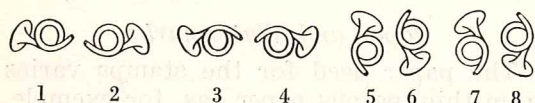
margins. Part of the 1867/68 issue did not have even a marginal watermark. No. 1 has a Lion as watermark, while the remainder, from 1872 onwards, have a Posthorn in one of the following four types:

The following are the symbols used for paper suppliers and watermarks in the headings in the catalogue and in connection with primary numbers, plates or colour groups:

A (I)	Alvøens Papirfabrik A/S.
B (I)	Bentse Brug.
C (IV)	Harald Lyche & Co.
D (II-III)	Thv. Moestue & Co. A/S.
E (I)	Carl E. Petersen & Søn A/S.
F (I)	Hamang Papirfabrik A/S.
G (I)	Hellbuth & Co.

Watermarks I & II occur both upright and sideways, while III & IV exist only sideways. The watermark in paper D is hard to see. The eight different watermark positions possible, with the numbers used to designate them, are shown below. The illustrations are to be taken as showing the appearance of the watermark on the *back* of the stamp:

The differences in the positions of the watermarks arise from the different methods used for feeding the sheets of paper into the presses. More often than not variations in watermark positions occur even within one and the same printing. The upright watermark position often occurs when remainders of paper stocks have been utilised. No definite guide can be given as to the relative scarcity of the different positions, 1 to 8. For instance, we know that Nos. 18 & 38 with Watermark I (on Bentse Brug paper) are very scarce with watermarks in positions 5 to 8, but the studies in this direction are not yet far enough advanced to permit any assessment of the degree of relative scarcity. Watermarks are very hard to distinguish on Nos. 36 to 48, and also on

most yellow stamps. A detailed review of watermark positions is given in a special section towards the end of the catalogue.

Colours.

Where there are several distinct colours, these are distinguished by lower-case letters (see, for instance, No. 17 a, b & c, Prussian blue, ultramarine & grey-blue respectively). In other cases the term «shades» is used, indicating that the colours vary considerably without falling into any distinct groups. It must be borne in mind that two people do not always agree regarding descriptions of colour. The following point should be noted: whenever the description given of a colour is a combined one (for instance, blue-green), it is always the *second* colour that is the dominant one. For example, No. 1 a, black-grey, is nearer to grey than to black, whereas No. 11 b, grey-black, is more black than grey. Another point is that a colour described as, say, «greenish blue» is less green in tone than «green-blue».

Some stamps will not stand contact with water, since the colour (aniline dye) easily runs on the white paper. Examples of this are Nos. 53 II b, 53 III a, 104, 117 b, 145, 146, 174, 190 & 192, Service stamps Nos. 1 a, 8 a & 14 and Postage Dues Nos. 3 b & 13.

Other stamps cannot stand up to strong light, particularly sunlight, for example Nos. 19 c & d, 28 & 92. A few stamps sometimes occur in colours entirely different to those shown in the catalogue. This is generally due to artificial chemical action. Such changelings are of no value.

Gum.

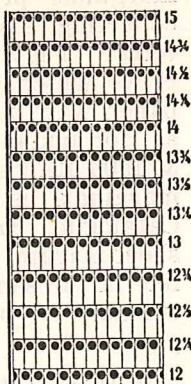
Unused stamps ought to have their original gum, and the prices shown in the catalogue are based on this assumption. Stamps without gum can in general be reckoned as worth half the prices quoted. Pen-cancelled stamps that have been cleaned in an attempt to produce «unused» stamps are worth considerably less than ordinary copies. In the earlier stamps the gum was applied by means of a brush, and varies in thickness, colour, composition & quality. It is often difficult to be certain that the gum on the earlier issues is original and genuine.

Perforation and Centring.

There is only a single imperforate Norwegian stamp, No. 1. The 1856/57 issue was produced in Sweden, and is perforated 13. In 1863 a perforating machine giving a perforation of $14\frac{1}{2} \times 13\frac{1}{2}$ was purchased in England, and this was used for the 1863/66 issue and up to 1894, when it was altered to give a perforation measuring $13\frac{1}{2} \times 12\frac{1}{2}$. In the autumn of 1897 another machine giving $14\frac{1}{2} \times 13\frac{1}{2}$ was bought in England, and was used until 1935. The original machine was repaired on several occasions, and these repairs have resulted in some scarce «coarse perforation» varieties, such as Nos. 51 IV, 52 IV a & 56, all of which are perforated $13\frac{1}{2} \times 12\frac{1}{2}$. From 1935 onwards all Norwegian stamps have been perforated $13\frac{1}{2} \times 13$, $13 \times 13\frac{1}{2}$ or 13 with the exception of Nos. 331—338, which were printed in England and are perforated $12\frac{1}{2} \times 12\frac{3}{4}$, and No. 349, which was printed in Canada and is perforated 12. In giving perforation measurements the horizontal perforation is always mentioned first. On the whole the perforations on Norwegian stamps are good. Exceptions are provided by the 1st Printing of the 1877 issue &, for instance, the «coarse perforated» Knudsen and Central Printing Works issue of 1893/95 & 1895/98. Owing to the use of poor quality paper and to several sheets being perforated at a time, some of the perforating carried out during the 1914/18 War has more of the effect of rouletting than of perforating proper. This applies particularly to the 1909/19 and 1920/27 issues, to certain of the Postage Dues and to the first series of Service Stamps. But the same fault also

Fig. A.

Tuggemåler

Fig. B.

occur in other issues — the Bjørnson commemoratives, for example — and this sort of poor quality perforating diminishes the value of a stamp somewhat. Sometimes the perforating machine was adjusted too high or too low for the top (first) row of the sheet, and had to be altered. This adjustment resulted in what is termed «double-perforation», showing a double row of perforation holes (see Fig. A). The so-called «under-size» and «over-size» stamps originate from such sheets. If in the second application of the perforating machine the vertical rows of pins came between the holes produced in the first application, a vertical «double perforation» was produced (Fig. B). — Apart from No. 1 the only stamps genuinely used in an imperforate condition were Nos. 4 a, 53 VI & 54 II d, together with the second of the «Return Stamps». Imperforate copies of Nos. 8 I, 19 a, 21 I & 116 are either printer's waste or else proofs. All other imperforate Norwegian stamps are either proofs or else forgeries. In particular, stamps from booklets (5, 10, 15 & 20 øre) sometimes have so wide margin that it is a simple matter to produce «imperforate» varieties.

The first stamp-booklets — containing Nos. 76, 77 II & 79 — were issued in 1904, and held two or four blocks of six each. These were imperforate at the bottom, but perforated in the normal manner elsewhere, though the perforations at the sides were sometimes trimmed. From 1907 onwards the stamp booklets contained two blocks of six, imperforate at the bottom and on the sides. This applied to the second issue of Nos. 76, 77 II & 79, and later to Nos. 99, 100, 102, 103 & 145. Booklet stamps from the photogravure issues of 1937 and 1940/41 are normally perforated, though the panes are generally trimmed at the bottom and sides.

The following symbols are used in the catalogue in connection with booklet pane perforations:

- ah imperforate at bottom
- |bh imperforate at left
- ch| imperforate at right
- |dh imperforate at left & at bottom
- eh| imperforate at right & at bottom

Norwegian stamps are generally well-centred. However, in the 1867/68 issue

about 75 % of the stamps in each sheet are very badly centred & frequently misplaced both vertically and horizontally. The same applies to the 1909 issue, particularly the 1 kr. value, and to several of the øre values in the twenties, for example the Spitzbergen series.

Cancellations.

The first type of cancellation used on Norwegian stamps was the date-stamp, which was soon replaced by a grid with 10, 11 or 12 lines. From the very early days numeral cancellations and «single-ring» dated postmarks were likewise used, besides various forms of pen-cancellation, including manuscript numerals, dates and ship-markings. Pen-cancellations were officially recognised until about 1890. Numerous other varieties of postmark exist, as, for example, the «seal» or «signet» mark $\frac{1}{s}$, which occurs on No. 1. Later on machine-cancellations were introduced. The parcel-post cancellations are looked on, perhaps unjustly, as the least desirable postmark group.

Postmarks are generally in black, but red, blue, violet and green cancellations also occur, some of these varieties being much sought after. Separate prices are shown in the Catalogue for used copies of No. 1 with various types of cancellation. Stamps of the skilling issues with postmarks of the double-circle and bridge types and dates between 1888 and 1st April 1908 fetch lower prices than copies with earlier dates. The skilling values and the 1878 kroner values showing postmark dates after 1st April 1908, when they were demonetised, should be rejected. Special «First Day» markings were used for the first time on covers with the «Tourist» issue of 20th April 1938, and on the stamps themselves with the Queen Maud issue of 24th July 1939. Further information regarding cancellations can be found in «*Norske Poststempler 1846—1894*», compiled by Stian Sanness.

Marginals.

From 1896 onwards the year-figure was printed on the margins of the sheets, while from March 1905 the marginal im-

print comprised both month and year. Marginals provide a special branch of collecting, and are of great philatelic interest. They can, for example, serve to prove which colours and which types of paper were used for different printings, as, for instance, in the 1895/98, 1898/08 & 1909 Knudsen issues. A special list of marginals is given at the close of the Catalogue. From July 1931 onwards the sheet-margin was also furnished with a line in the same colour as the stamp, presumably to prevent misuse of marginal paper.

With the 1937 photogravure series the marginals ceased, the sheets of this and succeeding issues bearing serial numbers. Part of the first supplies of the 1937 series had also a 2 mm hole in the left and right margins, opposite the centre of each stamp. Sheets of No. 212 had this perforation in the upper and lower margins.

Proofs, Reprints and Specimens.

A full listing of the various proof-printings of Norwegian stamps is given in J. Jellestad's monograph, «*Katalog over Utkast og Prøvetrykk til Norges Frimerker*».

Oslo Filatelistklubb has published two editions of «*Norges Frimerker*», compiled by Dr. Justus Anderssen and Henrik Dethloff, the first in 1914 (price Kr. 90.—) and the second in 1924 (price Kr. 50.—). For both of these editions reprints were made of Nos. 1 to 5 and No. 15, 550 sets for the first edition and 1 000 sets for the second. The reprints are in brighter colours than the original stamps, while Nos. 2 to 5 are perf. c. 9 and No. 15 c. 13½, so that they are easily recognisable.

The overprint «Specimen» occurs in blue and in red on Nos. 2 to 34 and on the Returned Letter stamps, but is very scarce. According to «*Wiener Illustrierte Briefmarken-Zeitung*» for July 15th 1879 these «Specimen» stamps were supplied by the Postal Authorities to Hr. Sigismund Friedl, of Vienna. Forged overprints exist.

Forgeries.

The only stamps known to have been forged for sale to collectors are Nos. 1 and 7. The forgeries of No. 1 are very poorly executed when compared with the originals, and are easy to spot. The colour is good.

They occur with forged numeral cancellations. The forgeries of No. 7 have the design the correct size, but the complete stamp is broader and shorter than the originals. The perforation is 14 instead of $14\frac{1}{2} \times 13\frac{1}{2}$, and the colour is a clearer grey. Forgeries of No. 272 were discovered in 1944, No. 210 having been given a forged V-overprint. The forged overprint is well executed, but the V is a little thinner and longer than the genuine type. The length of the inner side of each arm of the V, from the top to the point of intersection, is 9.0—9.01 mm in the forged overprints, as against the 8.7—8.8 mm of the originals.

Among the earlier issues, cleverly faked examples of No. 4 a, imperforate, mint, and of Nos. 4 and 8 II «bisected, on cover», are known, besides a series of «double perforations» on both older and more recent issues. These latter came to light in 1944, and their author admitted his offence. In 1931 fairly adequate forgeries of No. 141 (perforated by means of a sewing-machine) and No. 145 (perf. 11), both without watermark, were discovered. A few copies of No. 145 were used postally before the forgery was discovered and its perpetrator punished.

Forgeries of No. 1 Airmail Etiquette and of some First Day Covers came to

light in 1941, their author being traced. The forging was well executed, partly by means of genuine handstamps. The colour is wrong, however, and there are other small differences.

Prices.

The prices are arranged in two columns, the first for mint stamps and the second for used. They are intended as quotations for flawless copies. Faults that detract from the value of a stamp include tears, holes, «thin spots», cracks, missing or partly missing perforations, blurred lettering and colour smears on back or front, heavy cancellations, bad centring, faded or washed out colours and missing or partly missing gum on mint stamps. No. 1 should not be cut too close to the design. In the case of No. 25, the 25 øre shaded posthorn, it has been thought best to quote prices for faded copies, since the original deep shade is extremely rare. In other respects, reference should be made to the sections dealing with gum, perforation and centring to ascertain the degree of perfection that can ordinarily be expected. Exceptionally fine copies may sometimes be expected to command prices higher than those quoted.

Prices for blocks and pairs are given in a special section at the end of the Catalogue. No prices are noted normally for for mint stamps which can still be obtained from the post offices, though they are given for the issues which have been sold out elsewhere and are now obtainable only from the Stamp Collector's Bureau at the General Post Office in Oslo.

The Catalogue Committee.

POSTAGE STAMPS

THE SKILLING ISSUES

120 Skilling = 1 Speciedaler.

1855 Arms Type.

Normal.

«Double Foot».

«Cracked Plate».

1st January 1855. National arms, without country's name. Designed by N. A. H. Zarbell. Typographed at Wulfberg's Printing Works, Christiania, in sheets of 200, divided into four panes of 50 each. Stereotyped clichés. Paper: B (hand-made). Watermark: Lion with battle-axe. Imperforate.

1. 4 Skilling, greenish blue (shades) (2 018 200)	450.00	
Gridiron cancellation (generally 11 or 12 lines; 10 lines in scarcer types) ...		18.00
Numeral cancellation		25.00
Dated postmark		30.00
Pen-cancellation		22.00

Marginal copies are worth 50 % to 100 % more.

Plate-flaw: «Double foot» (No. 40, Pane D)	350.00	
— «Cracked plate» (No. 16, Pane D)	250.00	

The «seal» cancellation $\frac{L}{S}$, steamship postmarks and manuscript numeral and town-cancellations fetch fancy prices. For forgeries and reprints, see Introduction.

King Oscar, Skilling Issue.

1856/57. Head of King Oscar I, from design by P. A. Nyman. Typographed at P. A. Nyman's Printing Works, Stockholm, in sheets of 100. Electrotyped clichés. White paper supplied by the Tumba Paper Mill. Watermark: Lions and wavy lines in the sheet corners and margins. Perf. 13.

2. 2 Skilling (30.1.1857), (1 000 000).		
a. Yellow, orange-yellow .	80.00	20.00
b. Brownish orange	200.00	40.00
Gridiron cancellation		100.00

3. 3 Skilling, lilac-grey (6.6.1857), (1 050 000)	50.00	18.00
Gridiron cancellation		35.00

Proofs, perf. 13, on horizontally wove paper, exist in yellow, blue and lilac-grey, and fetch high prices.

4. 4 Skilling (December 1856). 2 Printings, 1856 & 1860. (Combined issue, 10 070 000).

a. Blue (shades)	40.00	0.60
b. Grenish blue (1860) ...	160.00	1.50

Bisected copies on cover are known.

Gridiron cancellation		45.00
Variety: Imperforate		900.00

Used copies of the imperforate variety are known from Fredrikshald, Hougsund, Laurvig and Christianssand.

5. 8 Skilling. (December 1856), (2 225 000).

a. Dull brown-carmine (shades)	100.00	8.00
b. Claret	150.00	20.00

Known bisected on cover (one copy).

Gridiron cancellation		35.00
-----------------------------	--	-------

Strips of the 3 and 8 skilling, paying postage to places abroad, are quite common.

For reprints and «Specimens», see Introduction.

1863 Arms Type.

1863/66. National Arms. Lithographed at C. F. Schwenzen's Lithographic Office, Christiania, in sheets of 100. 4 Types, arranged in blocks of 4, repeated 25 times in the sheet. (In the 2, 3 & 24 sk. the 4 types are known irregularly arranged.) Paper: B. Watermark as last. Perf. $14\frac{1}{2} \times 13\frac{1}{2}$.

6. 2 Skill. Yellow, orange-yellow. (4.2.1865), (545 000)	75.00	50.00
--	-------	-------

7. 3 Skill. Lilac-grey. (17.1.1867), (270 800)	200.00	150.00
---	--------	--------

Retouches occur. For forgeries, see Introduction.

Nr. 6

Nr. 7

Nr. 8 plate I

Nr. 8 plate II

Nr. 9

Nr. 10

8. *4 Skill*. Two settings
(combined issue, 8 233 500).

I. (7.1.1864.) 4 types, 1—4,
with sub-types.

a. Green-blue	65.00	1.50
b. Light green-blue	65.00	3.00

Type 3 occurs with damaged
frame above the O i NORGE,
and with this flaw retouched.
Other retouches are known.
Gridiron cancellations occur.

II. (19.6.1864.) 4 types,
5—8, with sub-types.

a. Light green-blue	30.00	1.00
b. Greenish blue	30.00	1.25

Known bisected on cover. For-
geries and several retouches
are known.

9. *8 Skill*. Pale rose
(shades). (12.10.1863),
(1 067 800) 80.00 20.00

10. *24 Skill*. Brown (sha-
des). (1.9.1863), (remain-
ders destroyed in 1938; ef-
fective issue c. 420 000).
4 types, with sub-types ... 8.50 30.00

Copies postmarked after 1888, same prices as
for mint.

8 plates. Retouches occur, inter alia, on No. 57
in Pl. II, Nos. 2, 20 & 38 in Pl. III, No. 3 in Pl.
VI and No. 82 in Pl. VIII.

For «Specimen» overprints, see Introduction.

1867 Arms Type.

1867/68. Arms type, similar to
last. Typographed by P. Peter-
sen, Christiania, in sheets of
100. Electrotyped clichés (one
type only). Paper: B, thick,
with marginal watermark as
in 1863/66 issues, & D, thin,
without watermark. Perf. $14\frac{1}{2}$
 $\times 13\frac{1}{2}$. 4 650 000 sheets were
re-gummed, or rather gummed a second time.
Nos. 12 and 14 occur with the resultant thick
yellow or yellow-grey gum.

11. *1 skill 1* (May 1868),
(2 158 000).

a. Black-grey (D)	11.00	6.00
b. Grey-black (D)	12.50	8.00

12. *2 skill 2* (12.5.1867),
(effective issue
c. 1 750 000).

a. Brownish-orange (B) .	2.50	6.00
b. Brownish yellow (B) .	2.50	6.00

Copies postmarked after 1888
are worth the same as mint
copies. — A vertical pair, im-
perf. between, has been re-
corded.

13. *3 skill 3* (July 1868),
(1 090 100).

a. Grey-violet (D)	75.00	30.00
b. Reddish violet (D)	175.00	80.00

14. *4 skill 4*.

a. Greenish blue (April
1867), (6 981 600) (B) ... 65.00 0.50

b. Blue (end 1868),
(4 584 000) (D) 15.00 0.75

Occurs with «diamond perfo-
ration», and with gridiron post-
mark.

15. *8 skill 8* (11.1.1868),
(1 998 700).

a. Carmine-rose (shades)
(D) 70.00 18.00

b. Rose (D) 150.00 60.00

For reprints of No. 15 & for «Specimen» over-
prints, see Introduction.

Posthorn, Skilling Issue.

1872/75. Crown and Posthorn
in oval. Designed by von Han-
no. Original die engraved by
Philip Batz of Copenhagen.
Electrotyped clichés. Typogra-
phed by P. Petersen, Christi-
ania, in sheets of 100. Paper:
B, varying from white to bluish
white and yellowish. Water-
mark I, sideways. Perf $14\frac{1}{2} \times 13\frac{1}{2}$. In each value
there all several types for the lettering of the
denomination.

16. *1 skilling*, 12 types, 2
settings. (4 683 800).

I. (28.8.1873).

a. Pale bluish green	35.00	8.00
b. Dark green	35.00	6.50

Plate-flaw: E.EN (No. 43
in sheet) 100.00 60.00
— Small N in NORGE
(No. 2 in sheet) ... 100.00 60.00

II. (8.6.1875), yellow-
green (shades) 1.00 4.50

Plate-flaw: E.EN (No. 18
sheet) 12.50 35.00

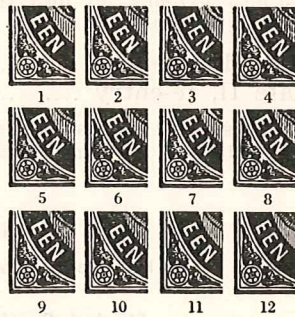
— Small N in NORGE
(Nos. 53 & 81 in
sheet) 10.00 25.00

Stamps from Plate II postmar-
ked after 1888, same prices as
mint.

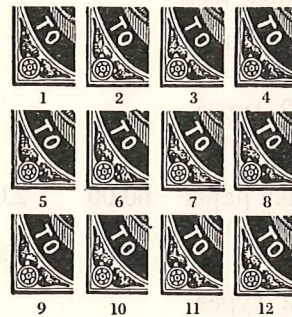
A vertical pair of Plate II, im-
perf. between, is known. Occur
with double perforations &
with gridiron postmarks.

1872/75

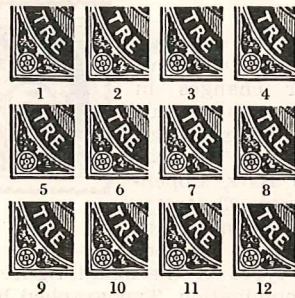
Nr. 16

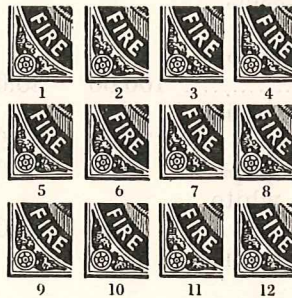
Nr. 17

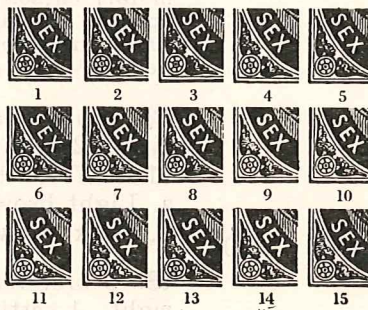
Nr. 18

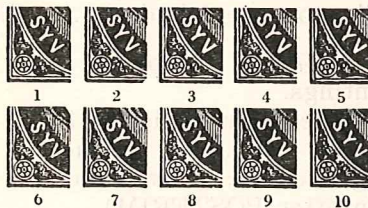
Nr. 19

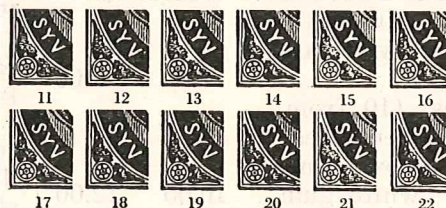
Nr. 20

Nr. 21 PL.I = TYPE 1-10

Nr. 21 PL.II = TYPE 1-22

17. 2 skilling, 12 types (14.11.1872), (3 906 100).		
a. Russian blue	75.00	45.00
b. Ultramarine to blue	3.00	4.50
c. Grey-blue	1.00	8.00

Copies postmarked after 1888, same prices as mint.

Plate-flaw: Short LL in SKILLING (No. 25 in sheet).

18. 3 skilling, 12 types (21.1.1872). Several settings, (c. 30 000 000).		
a. Carmine on bluish paper	50.00	2.00
b. Carmine to rose on white paper	10.00	0.35

19. 4 skilling, 12 types (30.9.1872). 3 settings (total effective issue, 2 751 000).		
a. Dull brown-violet on bluish paper	100.00	30.00
b. Dark violet on bluish paper	75.00	20.00
c. Violet on white paper ...	6.00	9.00
d. Pale violet on white paper	6.00	15.00
c & d postmarked after 1888, as for mint.		

a & b were printed on thin paper, the colour often showing right through (Plate I); c & d were on stouter paper. c is known on thicker, yellowish paper. c & d are known with double perforation, and a is known imperforate (printers' waste).

20. 6 skilling, 15 types (2.7.1875), (2 000 000), orange-brown	80.00	25.00
Perforation flaws are known.		

21. 7 skilling, 3 settings (effective issue 1 557 300).		
I. 10 types (10.10.1873), brown and yellowish paper, with dark gum	7.00	12.00
II. 22 types (10 from Plate I & 12 new ones, 13.10.1873), brown on white paper, white gum .	10.00	12.00

Copies postmarked after 1888, as for mint (both Plates). Imperforate printers' waste and very transparent copies are known.

Plates I & II were issued simultaneously. It is hard to distinguish between used copies from the two Plates, but Pl. I

is generally darker & Pl. II gives clearer impressions, while the 12 new types have thinner lettering in SYV.

A few clichés in both plates were touched up in such a way that the contour line below the posthorn extends up into the bell of the instrument.

Plate I, re-entry	12.50	20.00
Plate II, re-entry	20.00	20.00

All the skilling values were demonetised as from 1st April 1908 (see Introduction).

THE ØRE ISSUES

100 øre = 1 krone.

Shaded Posthorn.

Normal.

Retouched
(24 III & 25 III).

1877/78. Design as last, with minor changes in the crown and the wings. Original die by Philip Batz, Copenhagen. Electrotyped clichés, with varying number of types of the small figures of value for each denomination. Typographed by P. Petersen, Christiania, in sheets of 100. Two printing periods: in 1877 on soft, porous paper with watermark upright, and later on firm, smooth paper with watermark sideways. Paper: B. Watermark: I. Perf. 14½ x 13½.

22. 1 øre. Watermark upright. 2 settings, 6 types. (1.1.1877), (8 024 500).		
a. Light brown-grey	0.50	0.35
b. Dark brown-grey	0.50	0.35

23. 3 øre. Watermark upright. 1 setting, 12 types. (1.1.1877), (4 102 600). Yellow-orange (shades) ...	9.00	3.00
--	------	------

24. 5 øre. 3 groups of printings.		
I. Watermark upright, 1 setting, 12 types (including one, No. 9, with no stop after POSTFRIM), (1.1.1877), (4 055 700).		
a. Ultramarine (shades) .	10.00	1.00
b. Blue	30.00	2.50

II. Watermark sideways. Several settings, same 12 types. (1878), (II & III combined, c. 7 500 000).

Nr. 21. Oppgravet
schallstykke

No. 21,
Retouched
Bell.

POST til Redaktøren

Vedr. Møtereferater.

Undertegnede,, — og mange med meg, — er av den bestemte oppfatning at referater i Norsk F. T. fra forbundsklubbenes møter, — og gjerne fra andres også, — har sin store misjon, som den enkleste og ofte beste, der gir klubbene den eneste «daglige» kontakt med hverandre.

Gjennom disse referater får man godt innblikk i hva andre klubber har å fortelle, opplysninger om møteprogram, delvis dens arbeid og hvilken interesse vår hobby har utover landet.

Slike referater kan også i ikke ringe grad gi andre klubber opplysning om gode foredrag, som man enten direkte gjennom vedkommende foredragsholder kan få nytte godt av, — eller ved utlån av foredraget.

Videre ser jeg det som en oppgave for hver klubb, at den ikke arbeider bare innen sine egne vegger, men også forsøker å gi impulser utad, til andre klubber, for derigjennom å bidra — hver på sin måte — til å høyne det filatelistiske nivå, det være seg ved foredrag eller meddelelser av filatelistisk interesse og verdi.

Og da er referatene en utmerket meddelelsesmåte for at andre klubber skal kunne få de første opplysninger eller «tips».

Selvsagt utelukker ikke dette på noen måte at stoffet blir gitt de enkelte medlemmer som artikler etc. i Tidsskriftet, — som jo bør nytte godt av alle vektige og interessante meninger, undersøkelser og opplysninger fra alle hold. Men ofte kommer ikke den gode idé, opplysning etc. fram til Tidsskriftet, kanskje nettopp fordi at møtereferat ikke blir innsendt.

Hva nytter det at tidsskriftet hver gang roper på d'herrer sekretærers referater, når mesteparten av disse uteblir, — og kanskje de få innsendte p. g. a. plassmangel blir beskåret?

Vi må alle være klar over at møtereferater i vårt tidsskrift har sin store oppgave som et bindeledd mellom klubbene, — som jeg kan karakterisere som «den usynlige deltaker på møtene».

Men hvordan skal vi få ordnet alt dette på en tilfredsstillende måte både for klubbene, — det enkelte medlem, — og Tidsskriftet?

Jeg har da følgende idé til velvillig behandling:

Referatene bør ikke trykkes i selve Tidsskriftet, men på tilleggsark bilagt hvert, eller hvert annet nr. av Tidsskriftet.

Det skulle ikke være nødvendig å trykke referatene på så fint papir som Tidsskriftet trykkes på.

Nå er jeg oppmerksom på at dette vil koste noe i tillegg til tidsskriftets trykking, men v.h.j.a. annonser i dette tillegg kan vel utgiftene dekkes for tillegget.

Ja, det er jo flere måter å finne fram til et gunstig resultat.

Jeg fremmer dette nå, da jeg antar det kan tas opp til eventuell diskusjon når det påtenkte bladstyre skal behandle Tidsskriftets økonomi.

Det må kunne gå an å komme til en ordning, slik at vi i Tidsskriftet kunne få alle referater fra alle klubber i tur og orden, så enhver hadde anledning til å følge med i alle klubbers liv og trivsel.

Tidsskriftet i seg selv er jo brakt opp på et høyt nivå, både hva stoff, papir og utstyr angår, og jeg mener at alle må være fornøyd med vårt kjære Tidsskrift.

Men jeg har alltid vært av den mening at møtereferatene er stemoderlig behandlet, — dette til en viss grad forsåvidt som kanskje Tidsskriftets appell til klubbsekretærene ikke alltid har båret frukt.

Jeg kjenner ikke forholdet til bunns, men jeg foreslår at Tidsskriftet, eller det kommende bladstyre, eller Forbundsstyret går kraftig inn for å få *alle* referater fylldig inn i Tidsskriftet.

H. Sverdrup.

Redaktøren hører gjerne hva klubbene mener om dette spørsmål.

Bestillinger

på Tidsskriftet, særtrykk, enkelte nummer samt korrespondanse ang. annonser sendes til forretningsfører: Kjøpmann F. C. Svendsen jr. — Sportsdepotet, Bergen.

Møtereferater fra FORBUNDSKLUBBENE

D'herrer Sekretærer besørge for å sende inn referatutdrag omgående. Referatutdragene må være kortfattede, og skal være Redaksjonen i hende senest 5. i hver mnd. Sterkt forsinkede referater kan ikke påregnes inntatt.

BERGENS FILATELIST-KLUBB

Møte nr. 336 avholdtes 16. september 1947 i Håndverk- og Industriforeningen under ledelse av formannen. Til stede 37 medlemmer. Der opptokes 5 nye medlemmer: nr. 136 frisørsvenn H. Funkquist, Bergen, nr. 137 lektor Jarleiv Rødland, Paradis i Fana, nr. 138 løytnant Oscar Greve, Bergen, nr. 139 reassuransesjef Fredrik B. Knudtson, Nesstun i Fana, og nr. 140 distriktsjef Jens Christian Rogstad, Fantoftneset i Fana. — Der referertes rapport fra klubbens delegerte til sommerens delegasjonsmøte i Nordisk Filatelist Forbund i København. — Hovedposten på programmet var et kåseri av skipsreder Abr. Odfjell: «Inntrykk fra frimerkeutstillingene i New York og København». Hr. Odfjell hadde selv vært medlem av dommerkollegiet begge steder, og når hertil kommer at kåseriet ble framført på den lune og koselige måten som er hr. Odfjell egen, sier det seg selv at han høstet stort og hjertelig bifall. Dette ble ikke mindre derved at hr. Odfjell forærte hver av de tilstedeværende et eksemplar av 3-cent-merket og av erindringsblokken (sistnevnte på brev) som utgis i anledning av henholdsvis New York utstillingen og 100 års jubileet for U.S.A.s frimerker. — Etter en enkel aftens fikk man den nedsatte jurys bedømmelse av de innkomne 6 arbeider i klubbens monteringskonkurranse. Juryn som besto av d'herrer Schou, Stensaker og Walter Johannesen, var enstemmig om å tilkjenne arbeidet under mottoet «Finis leonis» førstepremien, og mottot «Norge 1947» annenpremien. Ved navnesedlenes åpning viste de premierte seg å være henholdsvis klubbens formann og Erik Wiborg. — I en arrangert tippekonskurranse seiret herrene G. Kahrs og G. Møland. — En auk-sjon over norske merker avsluttet møtet.

KRISTIANSANDS FILATELISTKLUBB

Møte nr. 255 ble holdt på Katedralskolen den 30. september 1947 under ledelse av formannen, Sigurd B. Johnsen. Til stede var 25 medlemmer. — Referat fra forrige møte ble opplest og vedtatt. Deretter ble følgende 3 nye medlemmer enstemmig innvotert: Chr. Wilhelmsen, Kristiansand Eivind Wirsching, Kristiansand, Per Einar Klemp, Kristiansand, og da herr Wirsching og herr Klemp var til stede på møtet, ble de ønsket velkommen av formannen. — 3 nye tidsskrifter var ankommet og ble lagt fram.

Fra Nordisk Filatelist Forbund var kommet

sirkulære med meddelelse om at stabslæge M. Brun-Pedersen, København, var blitt valgt til ny formann for forbundet og at alle henvendelser heretter må skje til hans adresse.

Fra Bergens Filatelist-Klub forelå brev hvori meddeltes at klubben på møte den 16. ds. hadde hatt oppe spørsmålet om å melde seg ut av Nordisk Filatelist Forbund pr. 31/12—47 etter den rapport som forelå fra delegasjonsmøtet i København, og vår klubb ble anmodet om å komme med uttalelse om hvorvidt det var tatt noe standpunkt hertil hos oss, eller hvordan stemningen lå an her angående denne sak. Flere medlemmer uttalte seg herom, og man enedes til slutt om foreløbig å se tidne litt an før man foretok seg noe.

Fra Københavns Filatelistklub var kommet meddelelse om hvem som hadde fått medaljer ved utstillingen i København, og det viste seg at forgylt sølvmedalje var tildelt 2 norske utstillere, og sølvmedalje 5 norske utstillere.

Fra Nordenfjeldske Filatelistforening, Trondheim, hadde klubben mottatt som gave 25 års jubileumsbok med meget interessant stoff.

Da medlemmene i lengre tid har vært misfornøyd med de møtelokaler vi har på Katedralskolen, er det blitt undersøkt om vi kan komme tilbake til vårt lokale fra før krigen på Sjømannshjemmet, og det viser seg at det nå er anledning hertil. Saken ble forelagt på møtet, og man besluttet for framtiden å henlegge møtene til Sjømannshjemmet.

Sekretæren i utstillingskomiteen skulle legge fram en redegjørelse om komiteens arbeid; men da han ennå ikke var kommet, ble det holdt en lynauksjon til inntekt for husfondet, og budene falt både tettere og hurtigere enn mangen gang tidligere. — Under auksjonen kom sekretæren i utstillingskomiteen, og vi fikk deretter en redegjørelse fra ham om hvor langt man nå var kommet i arbeidet. — Etterpå ble forskjellige ting vedr. utstillingen diskutert, og det ble bestemt at man skal forsøke å få utstillingen holdt i dagene 14., 15. og 16. november. — Hr. Arild Nielsen ga en orientering om hvor langt man er kommet med programmet for utstillingen, men da han på grunn av annet arbeid ikke fant å kunne ofre seg for saken framover, lovet klubbens formann etter henstilling til alles tilfredshet å ta seg av saken.

Til slutt gikk en del utvalgsshefter i sirkulasjon, og møtet ble hevet ca. kl. 22.00.

M. Berg Thomassen, sekr.

*

15 ARS FEST OG MØTE NR. 256

Klubbens 15 års fest ble holdt på hotel Astoria den 15. november 1947 — altså på årsdagen for klubbens stiftelse. —

Tilstede var 20 medlemmer. —

Det var et festlig dekket bord som møtte deltakerne da de samledes om aftenen kl. 8 for å feire jubileet, og det ble også en helt i gjennom vellykket fest fra først til sist. — Allerede ved festens begynnelse foreslo formannen at der skulle sendes et telegram til borgermester Middelthon, Stavanger, på hvis initiativ klubben i sin tid ble stiftet, og følgende telegram ble avsendt: «Kristiansands Filatelistklubb samlet til 15 års fest hylder sin stifter.» Seinere innløp svartelegram

fra borgermesteren med følgende innhold: «Takk for hilsenen. Jeg er stolt av barnet jeg bar til dåpen for 15 år siden. Ønsker fortsatt framgang.»

Etter at en del etternølere hadde innfunnet seg, bød festkomiteens formann — barbermester Leif K. Torjesen — medlemmene tilbords og det viste seg snart at medlemmene lot maten med tilbehør vederfares all rettferdighet. — Da den verste hunger var stillet, leste festkomiteens formann opp diverse telegrammer som var innløpet både fra enkeltpersoner og fra andre klubber likesom der også var kommet et lengre versifisert telegram fra en bedre ektehalvdel som synes det ikke var pent gjort at damene denne gang ikke skulle få være med. — Damenens skål ble deretter drukket. — Ved desserten grep formannen ordet og mintes klubbens liv og trivsel i de år som er gått, likesom han manet medlemmene til fortsatt arbeid for klubbens fremgang i årene som kommer. Han håpet særlig at tilgangen på yngre medlemmer ville gjøre det lettere framover å få interesserte medlemmer til styre og komiteer. Da der var 2 nye medlemmer tilstede på festen rettet formannen en særlig hilsen til disse, og denne hilsen ble besvart av et av de nye medlemmer — kjøpmann Chr. Wilhelmssen — som takket for den mottakelse han hadde fått i klubben og framhevet det gode kameratskap som han hadde merket rådet allerede fra første stund han kom i blandt oss. Han sluttet med å ønske at dette gode kameratskap fortsatt måtte bli rådende blandt medlemmene. Som vanlig takket Peersen for maten.

Etter middagen inntok medlemmene behagelige stillinger i gode stoler; men hvilen ble ikke av lang varighet for fotograf Wintersborg innfant seg med sitt apparat for å forevige forsamlingen og det ble sikkert et pent bilde.

Seinere på aftenen servertes kaffe og kaker og praten gikk i hyggelige smågrupper inntil Huskomiteen fikk medlemmene inn på mere forretningsmessige tanker og avvirket en liten lynauksjon til inntekt for husfondet. Budene falt tett og kvikt og beholdningen ble solgt på rekordtid.

I anledning av jubileet er der anskaffet en vakker innbundet bok hvor de medlemmene som har besøkt møtene 100 ganger, får sine navn innskrevet med angivelse av på hvilket møte de 100 ganger passerer, og videre får de oppført sitt navn hver gang de passerer nye 100 møter. Boken skal likeledes benyttes til eventuelle fremtidige ordensutnevnelser. Det viste seg at av klubbens nåværende medlemmer hadde følgende passert 200 møter:

J. I. Hansen, Sigurd B. Johnsen.

Og følgende 100 møter:

Kaare Peersen, Arild Nielsen, Hilmar Nilssen, Casper Smith, Rolf Lochner Christiansen, P. Th. Lund, Arne J. Hansen, M. Berg Thomassen.

Formannen uttalte håpet om at boken måtte være en spore for medlemmene til å møte flittig fram på møtene fremover.

Til å dekke endel av utgiftene på festen ble det avholdt en utlodning med gevinster gitt av medlemmer til formålet.

Festen fortsatte til ut i de små timer i den beste stemning og det forlyder at de siste først gikk kl. 3.

M. Berg Thomassen, 1. sekr.

Det De at

- enken etter Sambandsstatenes presidenter ikke behøver å bruke frimerker. De har portofrihet og setter kun sin egenhendige underskrift på brevet. Sarah Polk nøt denne portofrihet i 41½ år, mens Florence Kling Harding kun hadde privilegiet i 10 måneder da hun døde kort tid etter sin mann.
- 3 generasjoner Yvert arbeider i det berømte franske firma — Louis Yvert 80 år, hans sønn Pierre nå 42 år og hans sønnesønn Jean nå 22 år.
- China har utgitt et merke for å ære det japanske keiserrikets 2 600 årsdag.
- et frimerke er utgitt for å minne en begivenhet som ikke har funnet sted. Et frimerke fra Tyskland, 1939, viser Hitler som taler fra en balkong for å feire rikspartidagen. Festen ble imidlertid ikke holdt, og følgelig talte heller ikke Hitler fra balkongen.
- der i Amerika nylig er utkommet en verdenskatalog for frimerkehefter. Her katalogiseres ca. 2 000 frimerkehefter med full beskrivelse av merker og omslag. Denne nyhet på katalogens område heter Rogers Postal Booklet Catalogue.
- på auksjonen av Perez flypostsamlingen betaltes der \$ 3 500.—, for det berømte amerikanske 24 c. flypostmerke med omvendt midtstykke. Det australske Ross-Smith gikk for \$ 560.—, og de 3 bolivianske merker fra 1924, uperforert, gikk for \$ 715.—.
- Th. Foulk, Manhasset, som vant 1. premie for sin Norgessamling på New York utstillingen i år, har 1 400 stk. Norge nr. 1 i 5 album hvoriblandt 2 4-blokker, 2 6-stripper, 5- og 4-stripper etc.
- på verdensutstillingen i New York ble der utstilt over 400 000 merker fordelt i 2 400 rammer, besøket var på over 100 000 og av det blå 3C merke solgtes 1. dag 7 586 267.
- på samme utstilling kunne man beundre verdens mest sjeldne merke, 1c fra Britisk Guiana som den nåværende eier sies å ha erhvervet i 1940 for rundt \$ 50 000. Han forlangte absolutt å være anonym.

Samler-annonser.

PRIS PR. LINJE KR. 1.00, MINIMUM KR. 5.00.

Leverer nyheter fra Bulgaria, pakker etc.
*Athanas Iv. Kostov, frimerker en gros, P.O.B.
695. rue Dobri-Voinikov 9, Sofia, Bulgaria.*

Ubrukte Haakon og Maud nedsatt. Da jeg har
godt utvalg i norske merker etc., vil jeg gjerne
sende Dem tilbud. Oppgi interessemerker.
Filip Løvgren — Arendal.

Svensk frimerkesamler ønsker bytte med nor-
ske filatelister. Basis DAN 1948. Samlerområde:
Sverige, Norge, Danmark, Finland og Island.
Gir svenske jubileumsmerker i bytte, alle verdier.
Ake Hillensjö — Erikstad, Sverige.

Ønsker frimerkebytte med norske samlere.
Basis AFA, Zumstein, Yvert.

Gir Europa, Østasia, Sentral- og Sydamerika,
U.S.A., Franske og Engelske kolonier, New Zea-
land, Australia. Send utvalgssending i dag!

*Holmquist — Borgaregatan 17 c, Nyköping,
Sverige.*

Nordkap 1930 og 1938, Legion og Universitet
ønskes. I bytte gives danske mærker. — Forbin-
delse med norsk frimærkehandel som repræsen-
tant i Danmark har interesse. — Frankér fila-
telistisk.

A. Weiss — Svinget 12, Aabenraa, Danmark.

Send frimerker fra Deres land. Motta samme
antall China eller Øst-Asia. (Ubrukte bes helst
pudret med talkum.) Engelsk korrespondanse.

*James Schack, c/o Norbert Spechter, P.O.Box
2165, Shanghai, China.*

Postförseglad svensk kilovara betingar fantasi-
priser, men kan jag istället erbjuda högklassig
oförseglad, innehållande en mängd lägre o. högre
jubileumsmärken. Sänd mig norska postförsegl.
kilon och jag sänder samma antal.

*Yngve Johanson, Kristoffersgatan 9, Halmstad,
Sverige.*

Hvem i Norge vil korrespondere om og bytte
maskinpoststempler og frankeringsmaskinstem-
pler (event. også frimerker).

Tingphil, Postfack 597, Stockholm, Sverige.

Reell bytteforbindelse søkes i Norge. Bytte av
nyheter, eventuelt eldre merker. Medlem av Kø-
benhavns Philatelist Klub.

*Wiegand Hansen, Rosenstykke 14, København-
Vanløse.*

Ønsker bytte alle skandinaviske og islandske
jubileums- og erindringsmerker, nyheter m. m.
Stemplet og ustemplet. Også massevarer og forskj.
pakker. Gir Finnland. Basis AFA, nominal eller
nettoppris.

*Erkki Nurminen, Rinnetie 20, Tampere, Finn-
land.*

Et Schaubek Briefmarken Album over hele
verden rimelig til salgs. Noen få frimerker følger
med.

Lars Helling — Al i Hallingdal.

NORSKE SJELDENHETER

selges:

1. Eneste kjente ark av 12 øre brun (N.
K. nr. 45a) selges helt eller oppdelt i
blokker, blokkpris iflg. N. K. ÷ 15 %.
2. Ark A og ark B. 1 øre olivenbrun (N.
K. 49Ia) selges til katalogens pris for
enkeltmerker.
3. 4-blokk og 6-blokk av 20 øre brun (N.
K. nr. 39) med stående vannmerke,
katalogens blokkpris ÷ 10 %.
4. 20-blokk (nedre del av arket) 60 øre
sjattert (N. K. nr. 31), blokkpris ÷ 10 %.

Alt i ubrukt stand.

Gode norske objekter kan eventuelt tas
i bytte på basis N. K. 1947.

J. JELLESTAD

J. Moesgt. 6

Bergen

ALBUM for frimerker kr. 8.15
» helsaker » 9.80

Løse blad alltid på lager.

Fås hos frimerkehandlerne eller direkte fra

AAS & HOFFMANN

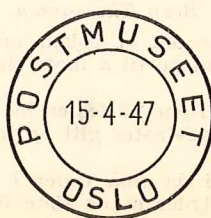
Oscars gt. 1 C - Telefon 46 77 79 - Oslo.

GODE SAMLINGER

og enkeltmerker kjøpes. Kommissjo-
ner mottas. Bra utv. i eldre merker.

FINN O. ARNESEN

Aut. frimerkehandler. Skippergt. 36, Oslo.

Besøk

Postmuseet

Åpningstider:

Søndag kl. 12—15

Tirsdag » 10—15

Torsdag » 16—20

Fredag » 10—15